

da godt, at en Venstreminister har ondt ved at forsvare det, og at Forsvaret bliver saa maadeligt, som Ministerens Tale var i Gaar. Dertil kommer, at ikke en Gang i dette Øjeblik er denne Skattereform just den, som den ærede Finansminister vilde have gennemført; havde han haft lidt større Indflydelse i Efteraaret i Ministeriet, vilde Skattereformen dog vistnok have været af et andet Udseende, men ogsaa der er det vel til Dels et fremmed Æg, der er lagt i Finansministerens Rede.

Den højtærede Finansminister kom ind paa, hvorledes nu Staten skulde klare sig med disse mange store Udgifter, med en Finanslov, der udviser et Underskud paa 5½ Millioner Kroner, og med de 7—8 Millioners Kroners ny aarlige Underskud, som der er Tale om ved de forskellige Udgiftslove, der her foreligge. Han sagde da: naar den Tid kommer, maa vi naturligvis tænke paa Indtægtsforøgelse. Ved Finanslovens tredje Behandling forleden sagde han for Resten allerede, at der ingen Tvivl var om, at Staten krævede ny Indtægter. Det er meget godt, at vi have faaet ren Besked her. Oppe i Landstinget erklærede den fungerende Landbrugsminister ved Tiendelovens Behandling, at der ikke vilde være Tale om ny Udgifter, ikke være Tale om Skatteforhøjelser; og navnlig protesterede han imod, at Indkomstskatten skulde forhøjes. Nu erklærer den højtærede Finansminister, at der naturligvis maatte være Tale om en Indtægtsfremgang for Statskassen, nye Statsindtægter, og saa endte han med at sige — og denne Udtalelse vilde jeg gerne understrege, for den glæder jeg mig ved —: der foreligger jo nu gennem det Skattesystem, som der her gennemføres, altsaa i Ejendomsskylden, Formueskatten og Indkomstskatten, et Skattegrundlag, hvorpaa vi kunne gaa videre. Nuvel, det var godt, vi fik denne Udtalelse. Jeg haaber, at den skal have sin Betydning i Fremtiden, saa at Staten, naar den skal klare sig ud af den finansielle Misère, hvori den nu er ved at komme ind, ikke vil søge sine Indtægter fra Smaafolk, fra Arbejderbefolkningen, fra de ubemidlede ved udemokratiske Skatter, men søge dem gennem det Skattesystem, som der nu er Tale om at lægge til Grund, Ejendomsskyld, Formue- og Indkomstskat. Jeg skal erkende, at Ejendomsskylden er en Skat, der har den Fordel fremfor de gamle, faste Hartkornsskatter, at den kan forhøjes. Medens de gamle, faste Hartkornsskatter vare uforanderlige, vil Ejendomsskylden vokse nu, da Jordværdien er i Vækst. Den

vil vokse ved den næste Vurdering, og nu have vi ogsaa fra den højtærede Finansministers Side hørt Tale om, at der ikke er noget som helst i Vejen for, at Staten kan forhøje Promillen. Her have vi altsaa en Skat, der, naar det skal være, kan give Statskassen forøgede Indtægter. Det er en Udsigt, der maaske ikke vil glæde en Del af dette Tings Medlemmer saa forførdelig meget, deres Interesse ved at faa Hartkornsskatterne ombyttede med Ejendomsskyld er maaske ikke saa overdreven, men jeg fra mit Standpunkt kan ikke se andet end, at det er forholdsvis glædelige Udsigter, at det er der, i Forbindelse med Formue- og Indkomstskatten, vi skulle tage de Penge, som Staten har Brug for. Men saa lægges der jo ogsaa Basis for et nyt, retfærdigere Skattesystem, en Stigning af Ejendomsskylden. Det er jo socialistisk set en særdeles god Ting. Det er jo ligefrem et Mittel til at ekspropriere Ejendomsbesidderne efterhaanden. Og saa synes jeg ikke, at den højtærede Minister skulde have talt saa foragteligt om den socialistiske Stat, som jo hverken skulde indføres i denne eller den næste Samling. Saaledes gaar det slet ikke til med den socialistiske Stat eller det socialdemokratiske Samfund, som jeg nu foretrækker at sige. Det indføres hverken i denne eller den næste Lovgivningsperiode, men det vokser sig ud af det nuværende. Den højtærede Minister vil ikke inddrage sig paa en Diskussion med mig om det socialistiske Samfund. Det kan jeg godt forstaa, thi han vilde utvivlsomt blive den lille i denne Diskussion. Det er meget klogt, at han undgaar at diskutere Socialisme med os. Vi brænde af Begærlighed efter at diskutere Socialismen. Vi tro, at det er et stort og brændende Spørgsmaal paa Nutidens Dagsorden, og vi ønske intet hellere end at diskutere derom. Men naar den højtærede Minister gaar af Vejen derfor, maa vi resignere. Det var jo den højtærede Minister, som havde udæsket dertil ved at skildre det nuværende Samfund som saa fattigt, at det ikke kan betale sine Borgere mere end gennemsnitlig 3 Kr. om Dagen. Saa sagde jeg: Er der da saa stor Grund til at holde paa dette Samfund, hvad baade den højtærede Minister, hans Meningsfæller og Højre gøre? Man giver os jo delvis Ret; lad os saa forandre det Samfund og se at faa et bedre Samfund. Saa sagde den højtærede Minister, at han troede ikke, det socialistiske Samfund vilde blive bedre. Jeg vil dog tillade mig at henvise til en Artikel, som det ærede Medlem fra Born-